Poezia pe care o scrie Alexandru Mărchidan, epurată de teribilismele trendului prezent, nu este însă nici simplă, nici calmă, reverberând în subiacent o neliniște metafizică, o încordare vigilă sesizând nefirescul din firesc, problematizând metaforic aspectele realității obiective și subiective iluminate de omniprezența divinității. (**Victoria Milescu**)